

DAVID „SETH“ ROZSÍVAL

Brašek Vodnjiansky

Brašek se oproti očekávání nenarodil na plavenské pevnině, nýbrž na ostrově Malena, někdy nazývaného Pátá dálava. Jeho matkou byla otrokyně, jeho otcem Vladivoj Vodnjiansky, jeden z mnoha plavenských korzárů, kapitán noverenu *Císařova pýcha*.

Brašek se již odmala plavil se svým otcem, přepadal spolu s ním lodě Čtyř království, jednou se dokonce zúčastnil i útoku na obří sarindarskou džunku, na kterém spolupracovaly čtyři korzářské lodě, a přesto Sarindarcům málem podlehly. Riziko však bylo vyváženo doslova neuvěřitelnou kořistí.

Brašek se utužoval, stával se z něj statný muž, uznávaný svým otcem i jeho muži. Nebyl špatný námořník, ale jeho pravá síla se projevovala zejména při zahákování nepřátelské lodi a boje na palubě muže proti muži. Tehdy byl Brašek se svojí těžkou šavlí, širokými rameny a rozložitou hrudí postrachem nepřátel a vzorem pro své druhy, námořníky.

Toto období bylo obdobím úspěchů, bohatých kořistí a vítězných bojů. Ale Sarapis nikomu nepřeje dlouho, a tak se stalo, že Císařova pýcha byla třemi dargeny Almendorského válečného námořnictva zahrnuta do úzkého zálivu několik desítek mil východně od Dunrileanu. Zde svedla posádka Vladivojovy lodi statečný, avšak krátký boj. Vladivoj a většina jeho mužů v boji zahynula, Brašek s několika dalšími členy posádky byl však na můstku obklíčen.

Nechal se zajmout poté, co mu jeden z almindorských důstojníků dal čestné slovo, že jakožto korzáři císaře, budou všichni námořníci bráni jako váleční zajatci a bude s nimi také tak zacházeno. Kapitán almindorské eskadry měl však na věc jiný názor, jeho záměrem bylo všechny zajatce pohoupat na ráhnoví jako piráty. Tehdy měl Brašek veliké štěstí, jelikož onen důstojník prohlásil, že dal Plaveňanům čestné slovo, a pokud budou oběšeni oni, tak tedy i on. Na nátlak důstojníků nakonec kapitán trest zrušil a rozhodl odvézt zajatce do Dunrileanu, kde už si je přebere místní správa.

Mnoho přistěhovalců by mohlo říci, že nejhorší, a naneštěstí téměř jediné, místo, odkud se dá dostat do Východní dálavy je Dunrilean. Pokud byste o něm řekli, že je jako nevětraná žumpa, byla by to křivda vůči žumpě.

Také Braška osada příliš neuchvátila, tím spíše, že v ní byl vězněn téměř tři roky bez valné naděje na vykoupení. Celé dny pouze o chlebu a vodě, v neúnosných vedrech, vlhku, ve dne v noci obsypán dravým hmyzem a neustávající hrozbou Magarské horečky v zádech, se přesto na Braškoví projevíly méně než na jeho spoluvězních. Pokud zrovna nebyl v okovech, snažil se každý den cvičit a utužovat svojí fyzičku, což, v kombinaci s neskutečně příšernými podmínkami, z něho stvořilo vytrvalého, až zarputilého muže.

Když už začínal tušit, že ve věznici nakonec, cvičení necvičení, shnije, přišlo pro něj naprosto neočekávané vykoupení. Výkupné nezaplatil císař, nebo snad jiný Plaveňan, ale sám Tříprstý Mich, nejmocnější muž dunrileanského podsvětí, mající pod palcem prakticky celý tento hnijící přístav. Jednou z Michových podvrtných praktik byla i dohoda se správcem věznice, a hlava dunrileanského zločinu si čas od času zašla vybrat do věznice nové kandidáty do svého gangu. Nebylo tedy divu, že mu do oka padl i urostlý Plaveňan.

Věznici opustil Brašek jako velice záдумčivý člověk. Po svém propuštění, nemaje na výběr, začal pracovat pro Micha, ale jeho svědomí se zločinecké praktiky brzy zhnusily, a on začal přemýšlet, jak Michovi vyklouznout. Za nějaký čas už stál na palubě reľenu *Stříbrný vítr* mířícího do Města bílého mramoru, Albirea, tehdy ještě centra Svobodných měst. Na palubu se však vkradl i jeden Michův muž, který Braška pronásledoval. Pokusil se Maleňana zabít ve

spánku, ale ten se včas probudil a oba muži spolu v záři Modrého měsíce svedli souboj, na jehož konci Michův agent polykal vodu Královské řeky.

Po tomto malém vítězství Brašek doplul do Albirea, kvetoucího města spravovaného Orlími poutníky. Zde se nechal najmout do ochranky jednoho zámožného kupce. Pobíral dobrý plat a vedl relativně klidný život v jednom z nejkrásnějších měst na Taře.

K Braškovu neštěstí, Tříprstý Mich zrádcům neodpouští. Maleňan, kterému se s obrovskými obtížemi podařilo před najatými zabijáky zachránit život, byl donucen nechat za sebou vše, co dosud vybudoval, a uprchnout z Albirea. Pronásledovatele však setřásl až po desítkách mil. Jeho další cesta vedla do Sintaru, kde se rozhodl najít si útočiště před hněvem dunrileanského zločince v almendorské armádě.

V Sintaru vstoupil do 1. východodálavské pěší dragy hraběte Melseda v jejíchž řadách následně bojoval proti hevrenům. Spolu se svou jednotkou ustál i nerovný boj s téměř třemi sty hevrenů uprostřed Trhlinové pláně. Tehdy hevreni zaútočili ve chvíli, kdy valná část Braškovy jednotky pracovala na výstavbě tábora. Hevrenští jezdci na svých trhlinových mustanzích mezi nepřipravené vojáky vletěli jako uragán a způsobili vážné ztráty.

Přeživší Almendořané se stáhli doprostřed napůl vybudovaného tábora, kde zaujali, štít vedle štítu, obranné postavení. Hevreni kroužili okolo, vědomi si toho, že táborem by jen těžko vedli soustředěný útok a obránce jednoduše smetli. Spokojili se proto s tím, že po celou noc nedali Almendořanům vydechnout, ostřelovali je z luků a praků, počítajíc s tím, že nepřítel vyčerpají.

Těsně nad ránem se pak tichem rozlehly úder kopyt hevrenských mustangů, soustředěně a ostrým tempem razících si cestu táborem. Almendořané byli unavení a demoralizovaní nočním ostřelováním, přesto se však hevrenům nehodlali vzdát. První dvě linie se naježily kopími a oštěpy, muži vzadu se opřeli do těch vpředu, aby nikdo náhodou nezakolísal. Útok hevrenů, který navíc díky překážkám nemohl nabrat takovou razanci, jaká by byla nutná, tak narazil na linii, ježící se jako dikobraz.

Ztráty, které při svém nájezdu hevreni utrpěli, dostatečně ochladily jejich bojové nadšení, a zbytek nájezdníků se raději stáhl. Almendorská 1. pěší draga mohla oslavovat, ačkoli to přišlo na řadu až po dostavbě tábora, vybudování náspů a zákopů, a důkladném spánku větší části na smrt unaveného mužstva.

Válka s hevreny znamenala neustálou hrozbu rychlého přepadení, nepříjemné podmínky v pustině, občasné, ale o to ničivější útoky nepřátelských šamanů, nedostatek slušného jídla a v neposlední řadě jistotu smrti v případě zajetí. Proto byl Brašek téměř rád, když vypukla válka se Svobodnými městy a jeho jednotka se zúčastnila bitvy o Albireo. Brašek se při ní obzvláště vyznamenal, a přímo v poli byl jmenován vlajkonosem 1. východodálavské dragy. V jejích službách pak strávil další rok, než požádal o propuštění, kterému bylo, k jeho vlastnímu překvapení, vyhověno.

Brašek se poté na krátký čas vrátil do Albirea, kde ho náhoda svedla dohromady s Daněřanem Dragirem. Oba dva se ucházeli o funkci kapitána gardy člena Tetragonu Vojtěcha Rudochvosta, významného obchodníka s kožešinami. Místo soupeření se ale oba dva, Daněřan a Maleňan dali dohromady, přestali usilovat o pozici kapitána, vydávajíce se cestou dobrodruhů na volné noze.

Jejich první kroky, jakožto spolupracující dvojice vedly do Zelanských vrchů, kde spolupracovali s trpaslíky a Almendořany v bojích proti hevrenům a spřátelili se s velitelem 2. Královské dragy kyrysníků, knížetem Bellowarem er Irean. Na výpravě do jedné z místních zřícenin získal Brašek Vodnjiansky svůj lintirový meč, od té chvíle věrného druha v mnoha tíživých situacích.

Po pobytu v Zelanech se oba dobrodruzi vydali na jih, a to až k hranici Držav Khara Démona, a všude se snažili pomáhat tam, kde jich bylo třeba. Mezi nejtěžší a zároveň nejvýznamnější

skutky z té doby můžeme bezpochyby zařadit vítězství nad čtyřhlavcem Ghurem, či odhalení a zabití nekromanta, řádícího na samém jižním okraji Východní dálavy, ve vesnici Žďárno.

Na jedné ze svých toulek zavítali do Koňských pastvin, kde se Brašek setkal s dcerou jednoho z místních chovatelů, pocházejícího původně odkudsi z Keledoru. Wjaronika, jak se ono děvče jmenovalo, byla mladá žena líbezných tvarů, světle hnědých vlnitých vlasů, s tváří jako měsíček a úsměvem jako sluneční pohlazení. Wjaronice se málomluvný cizinec zpočátku příliš nezamlouval, a ani Brašek nedával najevo nějaký výraznější cit. Když se však, po několika měsících, do Koňských pastvin Maleňan s Dragirem vrátili, poznala Wjaronika, že jen v její společnosti se ten urostlý muž dokáže rozprávět, a mluví pak velice klidně a moudře. Po čase stráveném v jeho přítomnosti zjistila, že má zlaté srdce, a i přes to, že byl podstatně starší než ona (jí bylo tehdy pouhých devatenáct let, kdežto Braškoví táhlo na čtvrtý křížek), dokáže ji i fyzicky přitahovat. Začali se tajně stýkat, nicméně Brašek chtěl jejich vztah legalizovat.

Wjaroničin otec prohlásil, že proti jejich vztahu de facto nic nemá, nicméně se také vyjádřil v tom smyslu, že musí mít jistotu, že se dobrodruh o jeho dceru dokáže postarat.

Brašek tak znovu vyhledal Dragira v Albireu, kam Danéřan odcestoval, zatímco si Brašek užíval s Wjaronikou. Tam je také našel jejich starý přítel, Bellowar er Irean, jehož druhá královská draga sloužila v té době jako osobní oddíl hraběte Peliona er Gwendor z Pernuwaru, správce Královské obchodní společnosti a synovce krále Waldena. Pelion se měl zúčastnit oslav výročí založení Albirea, a Bellowar měl od Almendorské tajné služby informaci, že se na tento den na hraběte připravuje atentát. Kníže tedy najal oba dobrodruhy, aby dohlédli na nezkušené členy albirejské posádky, a zajistili, že budou v případné akci efektivně využiti.

Atentát na Peliona se ten den skutečně odehrál. Maskovaný střelec, kterým nebyl nikdo jiný, než Vasašir Lívď, který se zanedlouho poté stal velitelem Kharových nočních stínů v celé Východní dálavě, měl zasáhnout hraběte třemi otrávenými šipkami.

Naneštěstí pro něho stačil vystřelit pouze jednou, než si ho pozorní dobrodruzi všimli. Vasašir musel před nimi uprchnout, Dragirovi se dokonce zadařilo Nočního stína zranit. Hrabě Pelion, který jed střely doslova zázračně, s pomocí kněží a felčarů, překonal, se pak oběma svým zachráncům odvděčil nikoli nepodstatnými statky.

Tehdy se Dragir s Braškem na dlouhou dobu rozešli, Brašek se vydal za svou Wjaronikou. S nově nabytým majetkem již nebyl problém jejího otce přesvědčit a získat jeho svolení ke svatbě. Brašek neměl na Albireo příliš dobrých vzpomínek, a tak se vzdal myšlenky usídlit se ve Městě bílého mramoru, a místo toho koupil pěkný dům ve vesnici Stinná v Torských pahorcích.

Rychle se spřátelil s místními, začal hospodařit, spíše proto, aby se zabavil, než, že by to bylo nutné z finančního hlediska. Manželství s Wjaronikou bylo šťastné a brzy korunované potomkem - dcerou Dragirou, jejíž jméno bylo poctou Braška tomu, s nímž tolik zažil.

Nejlepší čas jeho života však netrval dlouho - jeho ženu zabili a dceru unesli Kharovy noční stíny, jejichž motivem byla osobní pomsta Vasašira Lívďa. Brašek nakonec pronikl až do jeho citadely, což ovšem naneštěstí bylo součástí Lívďova plánu. Zde byl Maleňan donucen zradit svého odvěkého přítele, aby zachránil vlastní krev. Přivedl Stíny až do Dragirova domu, kde byl svědkem vyvraždění jeho rodiny a nakonec i sám jeho nejlepší přítel zemřel s Braškovou dýkou v těle.

Od té doby může být Maleňan Brašek Vodnjiansky spatřen (mnohem častěji ale zůstává nespátrán), jak, pod pohrůžkou smrti vlastní dcery, plní mise v řadách Nočních stínů po celých Dálavách. Volný čas pak tráví s dcerkou v Kolmaru. Nikdy ho však neopustily výčitky z minulosti ani z toho, co dělá nyní, a věnuje obrovské úsilí nalezení cesty z Lívďových spárů. Nalézt tuto cestu ale rozhodně nebude snadné.

Brašek ze všeho nejvíce zaujme svou postavou, dvou metrovou výškou a širokými rameny, kterak si snadno proráží cestu davem. V tváři vypadá daleko starší, než na padesátku, na niž mu táhne. V koutcích očí a na čele má hluboké vrásky, jasné oči modré jako oceán, omývající ostrov, ze kterého pochází, jsou téměř neustále zúžené, jak Maleňan usilovně přemýšlí nad tou či onou situací, častěji však nad tím, jak se vyhrabat ze své bezvýchodné situace. Pouze, když si hraje s Dragirou, objeví se v jeho očích znovu radost, nadšení pro život, které objevil a ztratil s Wjaronikou. Hlavu pak korunuje hřiva zrzavých, byť šedivějších vlasů, které nechává růst po ramena.

Dříve nejčastěji nosíval šupinovou zbroj, nyní si navykl, vzhledem k charakteru úkolů, které pro Stíny plní, spíše na tmavou zbroj koženou, ve které si však, podle vlastních slov, připadá jako nahý. Také lintirový meč teď nosí se začerněnou čepelí, mnohem častěji ale užívá dlouhé dýky, a pouze pokud plní pro Stíny misi bojového rázu, vytáhne svoji věrnou zbraň z pochvy. Tehdy by se ale měli všichni trást, neboť v zacházení s mečem těžko najdeme lepšího.

Poslední dobou ho opět používá stále častěji, neboť Lívd zjistil, že je plýváním, využívat ho jako vraha, když jeho přirozenost je spíše v boji, a tak je často přidělován k jednotlivým Stínům jako ochranka, zajišťující během úkolu krytí.

Není v Braškově povaze snadno si získávat přátele. Jednak díky nemluvnosti, které navykl v dunrileanském vězení, druhá díky studu za své činy, který ho nyní nutí stranit se lidí. Pokud by se ale někomu podařilo získat ho na svoji stranu, získal by v něm věrného přítele. Brašek je i přes všechny ty odpornosti, k nimž je nucen, v srdci stále dobrý a mírný člověk. Snaží se jen za každou cenu zachránit dceru, je však drásán utrpením, jež prožil a ještě více pak tím, co způsobil jiným. Sní však o tom, že se mu podaří Stínům vymanit, zachránit svoji dcerku, a pak se pokusí získat odpuštění za vše, co kdy komu udělal.

Aplikace:

Dračí doupě 1. 6.: člověk, bojovník (šermíř); 20.úroveň

DrD+: člověk, bojovník; 13.úroveň

Sil: +7

Obr: +10

Zrč: +3

Vol: +7

Int: +5

Chr: +3

Ozbrojen je jedenapůlručním lintirovým mečem, který krom obvyklých vlastností umožňuje nositeli krýt každý útok střelnou zbraní, jako kdyby se jednalo o útok zblízka. Dále u sebe nosí dvě dýky, často otrávené. Chrání se šupinovou či koženou zbrojí. Helmu nenosí.

Archetypy: Šermíř (9), Bijec (4)

Dragir Zlatanič

Původem z ostrova Sušac, byl Dragir jedním ze synů v prosté nevolnické rodině, pracující na vinicích hraběte ze Samaru. Dragir zde žil tak spokojeným život, jaký jen nevolnický synek může mít. Ovšem už v rané pubertě se v něm projevil silný zájem o děvčata, a sotva dosáhl šestnácti let, přinesl tento zájem plody v podobě syna Radovana. To ovšem znamenalo vzít si jeho matku, což Dragir rozhodně v plánu neměl, a raději uprchl z rodné vsi.

Vyhýbal se panským hlídkám, toulal se krajem, živil se obratnými drobnými krádežemi, a ve většině vesnic po něm zbyla i jedna zhrzená milenka, občas dokonce více. Časem se ocitl na pevninském Lendoru a doputoval až do královského města Lunenwigu. Tam se Dragir stal členem několika podsvětích band, které pro něho byly ovšem až druhořadé, za milostnými toulkami.

V Lunenwigu si Dragira jako možného spojence vyhlédla královská tajná služba, kontrolovaná Urozeným sněmem, která v něm viděla zbraň proti lunenwigskému podsvětí. Odměna, již Dragirovi tajná služba nabídla, byla taková, že mladý milovník ani chvíli neváhal a nabídku přijal. Tato sázka se agentům Západního království vyplatila, protože dar řeči Dragira nezradil, a zakrátko byl schopen informovat tajnou službu o počtech, členech, činech i skrýších mnoha zločineckých band, aniž by byl odhalen. Na krátkou dobu se tak prakticky podařilo vymýtit organizovaný zločin v sídelním městě Urozeného sněmu. Samozřejmě, gangy a zlodějské bandy se zakrátko vrátily, snad ještě silnější než předtím, ale to už Dragir plnil úkoly Danérské tajné služby ve Východní dálavě.

Mise plnil dobře a svědomitě, ovšem jeho záletnická duše ho často zrazovala. Tak se nakonec stalo, že skončil v posteli s agentkou Východního království a po krásně prožité noci prozradil to, co by v žádném případě prozrazovat neměl. Brzy mu došlo, že se provinil velezradou, a že v Danérii už na něj čeká jen provaz. Bleskurychle proto obrátil a nabídl svoje služby Almendorské rozvědce.

Už s jejím pověřením pracoval jako špeh v Albireu, a to až do doby, než byla valná část almindorských agentů odvelena, v čase blížícího se útoku na Svobodná města. I on opustil Albireo a s ním i tajnou službu Východního království, vědom si toho, že bude stále sledován, aby nevyzradil nic, tak jako se mu to stalo před věky. I když si stále a často dopřával různá sexuální dobrodružství, nikdy už nedopustil, aby ho ovládla prostověkost.

Do Albirea se Dragir po pár měsících vrátil, nikoli však už jako agent, nýbrž jako svobodný Dálavan. Albireo se mu jako místo k životu zalíbilo, a tak se ucházel o práci kapitána gardy jednoho ze členů Amirského Tetragonu. Při této příležitosti se poprvé setkal s jistým Braškem Vodnjanským, plavenským válečníkem tiché povahy. Spřátelili se, a ujednali, že spolu vyrazí sbírat slávu a bohatství v dalekých končinách.

Procestovali velkou část Dálavy, stejně tak příhraniční oblasti, Trhlinovou pláň, Zelanské vrchy či Novou Okmireu. Spolu zabránili smrti hraběte Peliona při atentátu, což jim vyneslo nemalý hmotný zisk, nemluvě o přízni samotného krále Almendoru. Brašek se však na cestách zamiloval do mladičké Keledořanky, jménem Wjaronika, a cesty obou přátel se rozešly.

Brašek si i v pokročilejším věku rád a často užíval s příslušnicemi opačného pohlaví. I on se však zamiloval, jeho vyvolenou byla Hanala, velice sličná modrooká blondýnka, která si mohla mezi ženichy vybírat, leč kouzlu charismatického Daněřana neodolala. Usadili se spolu v Athoru, ona povila dceru Vratěnu. Jejich manželství bylo spokojené, a to i přesto, že se v Daněřanovi brzy projevila jeho záletnická povaha, nutící ho těšit se i s jinými ženami, než se svou vlastní. Žil klidný a spokojený život...

Dragir není ani velký ani malý. Obličej má kulatý, neustále zdobený zářivým úsměvem. V jeho šedých očích po většinu času tančí rozpustilé ohýnky. Celkový dojem pak už jen umocňují krátké hnědé kudrnaté vlasy a nakrátko střižená švihácká bradka.

Pokud se chystá do boje, rád si obleče koženou zbroj, daleko častěji ho ale potkáte oděného do nějakého pohodlného, většinou módně střiženého, často dokonce hedvábného, oděvu. Spolehlivě ho pak poznáte podle elegantního černého pláště, sepnutého sponou ve tvaru havrana, dar od samotného hraběte Peliona. Občas celý komplet doplňuje klobouk s pérem, který Dragir hluboce smeká před každou ženou, hodnou jeho pozornosti (tedy pokud s ním není jeho choť).

Ač se Dragir živil jako agent, v obratnosti si s ním zadá málokterý zloděj či vrah a své dýky ovládá vskutku smrtícím způsobem, nezabil za celý svůj život jediného člověka. Je veselý, dokonce by se hodilo říct rozpustilý, velice sdílný a, což je asi nejdůležitější, přesto, že je nízkého původu, neobyčejně šarmantní. Pokud někoho takového potkáte a pozvete ho na nějakou tu kapku lahodného moku, či, což je neméně časté, se necháte pozvat od něho, rozhodně neprohloupíte, a nejspíš se dozvíte spoustu zajímavých věcí.

Pokud ovšem nejste žena. Pokud ano, dobře zkontrolujte, čí je ta postel, ve které se ráno probudíte.

Aplikace:

Dračí doupě 1. 6.: člověk, zloděj (lupič); 16.úroveň

DrD+: člověk, zloděj; 11.úroveň

Sil: +4

Obr: +9

Zrč: +6

Vol: +3

Int: +4

Chr: +5

Ozbrojen býval dvěma dlouhými dýkami, chráněn koženou zbrojí.